

Ha elfeledjük...

Én sose láttam Nagypámat,
(beszélük, éhen halt meg, télben)
de várom, egyszer csak feltámad
korbáccsal csont-sovány kezében.

S mögénk áll szótlán, észrevétlen,
(mint hajdan ő mögé a Gazda)
nagy szájalómmal híg szemében,
de sajdulókat osztogatva

ha elfeledjük, hogy sajátunk
apad él cseppenként csorogva,
(— kószolja csak meg kényes hátunk,
mit érzett korgó, rákos gyomra!)

ha lopjuk szálanként a tollat
jövendő lányunk vánköséből,
ha lábunk részegen botolgat
kis győzelem nagy mámorától...

Csak megtorolna minden vétünk,
nem kímélve nyakas nyakunkat!...
— Megérdemelnénk. Nagy a vétünk:
Nagyon szeretjük önmagunkat.

Kenyérsütés

Kenyérsütés előtt Anyám,
Mint jeles ünnepnapokon,
Halk dal mellett fésülködött,
Kék kötényt fehérre váltott,
Frissen vasalt kendőt kötött.

Komoly arccal, áhítattal
Állt dagasztóteknő mögé,
S ráhajolt a kovászfára,
Lisztet rakott illő gonddal
Fényes kérgű szitájába.

Törékeny fiatal teste
Kenyérsütő-táncot költött,
Ahogy a lisztet szitálta,
Mire végzett, barna haját,
Mind belepte a rozs lángja.

Be szép is volt így az Anyám,
Ifjú arca fehér hajjal!
Álmaimban én, ősz árva,
Sokszor fűtöm a kemencét
Anyám lángosára várva.

(Szolnok)